21 de febrer: Sant Pere Damià, bisbe i doctor de l'Església

Text de l'Evangeli (*Mc* 9,14-29): En aquell temps, Jesús baixà de la muntanya i anant cap als deixebles, veieren una gran gentada, i al seu voltant uns escribes discutint amb ells. I immediatament tota la multitud, quan el veieren, es quedaren sorpresos, i anaren corrent a saludar-lo. I els preguntà: «Què discutiu entre vosaltres?». I li respon un de la multitud: «Mestre, et vaig portar el meu fill, que tenia un esperit mut, i on sigui que el pren, el tira per terra, i escumeja i cruix de dents i s'enrigideix; i vaig dir als teus deixebles que l'expulsessin i no pogueren». I ell, responent, els diu: «Oh generació incrèdula, fins quan seré amb vosaltres? Fins quan us suportaré? Porteu-me'l».

I l'hi portaren. I havent-lo vist l'esperit, de seguida l'agità amb violència, i caient per terra el feia rodolar, escumejant. I preguntà al seu pare: «Quant de temps fa d'ençà que això succeeix?». I ell digué: «Des de la infantesa. I sovint també el llança al foc i a les aigües, per tal de fer-lo perdre; però si pots alguna cosa, ajuda'ns, compadit de nosaltres». I Jesús li digué: «Si pots!. Totes les coses són possibles al qui creu». I immediatament el pare del nen diu, cridant: «Crec, ajuda la meva incredulitat». I veient Jesús la multitud que hi concorria, comminà l'esperit immund, dient: «Esperit sord i mut, jo t'ho mano: surt d'ell i ja no hi tornis a entrar». I cridant i sacsejant-lo, en sortí; i esdevingué com a mort, de tal manera que molts deien: «Ha mort!». Però Jesús, agafant-li la mà l'aixecà, i es posà dret.

I un cop hagueren entrat en la casa, els seus deixebles en particular li preguntaven: «Per què nosaltres no hem pogut expulsar-lo?». I els digué: «Aquesta mena amb res no pot sortir si no és amb oració i dejuni».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Totes les coses són possibles al qui creu»

Mn. Antoni CAROL i Hostench

Avui celebrem sant Pere Damià (1007-1072), monjo, reformador i doctor de l'Església, la vida del qual fou un ardent testimoni de penitència, pregària i amor infrangible envers la veritat. En el passatge de l'Evangeli d'avui, Jesús es lamenta: «Oh generació incrèdula, fins quan seré amb vosaltres?» (Mc 9,19). Aquest clamor ressona amb força en la missió de Pere Damià, ja que va lluitar contra la tebiesa espiritual del seu temps amb una vida d'austeritat i paraula profètica.

L'escena evangèlica presenta un noi posseït, símbol d'una humanitat estripada pel mal, incapaç d'alliberar-se només amb les seves pròpies forces. El pare del noi clama: «Si pots alguna cosa, ajuda'ns, compadit de nosaltres» (Mc 9,22). Jesús respon amb una radical invitació a la fe: «Totes les coses són possibles al qui creu». Sant Pere Damià visqué aquesta fe amb vehemència, convençut com estava de què la renovació de l'Església passava per la conversió profunda de cada ànima. La seva vida monàstica, marcada pel dejuni, el silenci i l'oració, fou una súplica constant: «Crec, ajuda la meva incredulitat» (Mc 9,24). De la seva cel·la de l'eremitori en deia "locutori on Déu conversa amb els homes".

Ell no separà la contemplació i l'acció: des de la solitud de l'eremitori de Fonte Avellana escriví cartes i tractats en defensa de la disciplina eclesial, sense témer denunciar el pecat dins i fora del clergat. Tal com diria el papa Lleó XIV: «La coherència de vida és una forma concreta de contribuir a millorar la societat».

Jesús ensenya que aquesta «aquesta mena [d'esperits immunds] amb res no pot sortir si no és amb oració i dejuni» (Mc 9,29). Sant Pere Damià entengué que sense lluita interior, sense creu, no hi ha renovació: «Oh beneïda creu —exclama—, et veneren, et prediquen i t'honoren la fe dels patriarques, els vaticinis dels profetes, el senat jutjador dels Apòstols, l'exèrcit victoriós dels màrtirs i les multituds de tots els sants».

Avui, el seu testimoni ens interpel·la: vivim la fe com foc ardent?, o com rutina? Preguem amb l'ànima o només amb els llavis?

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «És impossible restaurar la disciplina un cop aquesta decau; si nosaltres, per negligència, deixem caure en desús les regles, les futures generacions no podran tornar a la primitiva observança. Guardem-nos d'incórrer en semblant culpa i transmetem fidelment als nostres successors el llegat dels nostres predecessors» (Sant Pere Damià)

- «Per la seva naturalesa, l'amor cristià és profètic, fa miracles, no té límits: és per a l'impossible. L'amor és, abans de res, un mode de concebre la vida, una manera de viure-la. Doncs bé, una Església que no posa límits a l'amor, que no coneix enemics als qui combatre, sinó solament homes i dones als qui estimar, és l'Església que el món necessita avui» (Lleó XIV)

- «La vocació de la humanitat consisteix a manifestar la imatge de Déu i ésser transformat a imatge del Fill Unigènit del Pare. Aquesta vocació revesteix una forma personal, ja que cada persona humana és cridada a la benaurança divina. Però també s'estén al conjunt de la comunitat humana» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.877)